

מבארים ללאי האורסקי מאג'א.צ.ו.פ.

רותי נשארה לבדה, עסוקה בהכנות לתפקידה שלה. אך לא חלפו גם שתי דקות, ושזה הזרה מתנשמת ופניה אימה. — הם אינם! חיפשת את זיוה בכל הכפר ולא מצאתי ממנה

זכר. ליתר בטחון הצצתי גם לזכר כזה. היא נעלמה לגמרי כאילו... חשפו אותה... זהו! הפצה שוש על המסרון. מיד שערתי שיש לנו עסק עם חוטפי נשים!

— האינך זכילה לשכוח לרנע את הבלש האחרון שקראת? נופה בה רותי בחוסר סבלנות — בואי ונחפש איתה. החיפושים הממושכים לא נשאו פרי. השתיים חזרו למחנה לבדן. הן נכנסו לצריפין רק העיפיות של שעות שיטטות גרבה להן להרדם בלחכות נוקפים. היה זה הלם של תדהמה, שקמה רותי בבוקר וראתה את זיוה שקוע בשנה עמיקה, כשהיון ורוד מאיר את פניה ה- שלמים. היא לא עצרה ברוחה וינקה לעברה. — מה קרה לך? היכן היית? טילטלה את כתפה בזעם. גם שוש פקחה עיניים נדהמות לשמע הקריאות. חיוכה של זיוה נפכה יחד עם עיניה הכחולות — הוא בחור נחמד כל כך! אמרה בפיהוק מאושר.

— מי? איזה בחור? ליבה של רותי ניבא לה רעות. — איציק, מוחק של בחור. מלמלה זיוה והתהפכה על צידה השני, מתכוננת להמשך שנתה. — חטפו אותך או לא חטפו? צעקה שוש. הא לא היתה מוכנה לחתר בקלות כזאת על סיפורי הבלשים שלה. — אספר לכן בבוקר, התעקשה זיוה להמשיך את שנתה. — בבוקר? הרי עוד מעט צהרים! ניסו הבנות להציג מפי חברתן פרטים נוספים, אך זו כבר שקעה בשינה. סיפוריה של זיוה, שסופר רק בשעות המאוחרות של אחר הצהר, לא נעם ביותר לחיכו של השתיים. עוד לפני שידעה כיצד ואיך, כבר יישבו בתוך הכורס-אות של אחד התיאטר-רונים. — מבינית אתן, קרצה זיוה כי שובבות, הוא הכין כרטיסים עגוריו ו-עבור רותי מבעוד יום. השעה היתה מ-איחרת. מאותו יום נפרדה השלישיה לעולמים. לא בגלל כעס או סינה פשוט זיוה היתה תמיד עסוקה בעריבים. בחדר העי-גום היו יישובות רותי

שאלה. — צווקתי? היתממה רות. — היה נדמה לך. הרי אן כאן איש. את חושבת שאני מאותן הבחורות שמזמינות מישהו לעזור להן להעביר את הזמן בתורנות? — למה לא? שאלה שוש באכזבה בולטת, והזדרזה לצרף נימוק מתאים. — קיווייתי שאמצא כאן מישהו שיעזור לי להעביר את הזמן. — בבקשה קחי את העתון. נפרדה ממנה רותי והזדרזה לעזוב את משמרתה המאוסה.

הדואר היוצא של יום המחרת גרף אתו גם את מכתבה הבלתי-מצונזר של רותי ושבע אחר-כך הביא עמו הדואר את התוצאה ההגינות: מכתב לבן-מעטפה הנושא עליו את כתובתה של רותי, 123456, ד.צ. 789, רותי, קצרת הזכרון סקרה איתו באי אימון — בשבילי? לא ייתכן! כתב הוד היה זה לחלוטין — חתום ומיסתורי, כמו מכתב אהבה, לילגה זיוה, השלישית לחדר הבנות. — מכתב אהבה? ברק זכרון שהלך ברותי הקפיץ אותה ממקומה. — תנייה לי! תני אותי לי! ואחר דקה של התעסקות קדחתנית במעטפה פרצה בצחוק מצלצל. — מה קרה? שתי החברות, שוש וזיוה, התאהדו בסך-נות נוראה.

— כלום, כלום, צייצה רותי, מוחה דמעות צחוק מציניה. ראו מה כבלתי-היא הושיטה את המכתב לשוש שענינה הב עו רעבתנות קודחת.

— רות יקרה! קראה שוש בקול. — מכתבך הסב לי עונג לאין שיעור. אני מרגיש שסוף סוף מצאתי בת שיח כלבבית... אינני מבינה עדיין כלום, הרמה שוש את עיניה מעל המכתב. אך רותי האיצה בה: הלאה, קראי הלאה. בקול רם, אל תחששי — הוסיפה, למראה מבטה המהסס של זיוה. שוש צייתה במגוד כתף. — מודה אני עמך כמעט בכל אשר את כותבת. כמון חושב אני שהאהבה היא נקודת התלכדותם של כל קוויהכות כולם, אך כמובן שאיני יכול להכריז על כך מעל דפי העתונים... — איזה עתונים? תמהה שוש שוב בקול. מה העיניים? אולי תפתרי כבר את התעלומה?

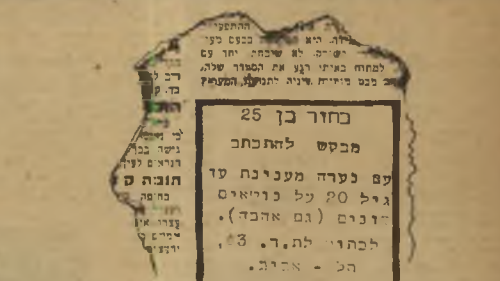
רותי כבשה את חיכה האחרון. — את זוכרת את העתון שמסרתי לך בתורנות? שאלה את שוש. — באותו עתון מצאתי מודעה של בחור המבקש להתכתב — ובכן? הוסיפה שוש לשאול, מבלי לרדת לחקר הדבר. — ובכן, עניתי לו, אמרה רות בשוכבות. בשלוש שעות תורנות הצפתי את גליון הניר בשסוף כזה של משפטי אהבה מהוכמים, שרק לב אומלל או נערות תורנות משתעממת מוגלים לחברו. הייתה צריכה להראות לכן, בחיי, 'צירוף מופת'.

...מכתבך נגע ללבי, ציטטה זיוה בגיחוך את המימך המכתב. — מוזן לא שמעתי אמרות כאלה מפי נערה... — אם בכלל שמע פעם משהו מפי נערה, מלבד אולי 'סלי-חה. מה השעה?' לגלגה רותי בארס. הוא דורש תשובה? — גרוע מזה, הוא קובע לך פגישה, ענתה זיוה. שמענה: — צווקת כשכתבת שהכתב הוא השיח של המוח, בעוד דבר הפה הוא שיח הלב... גם אני מרגש כך, ולכן עלינו להפגש במקום... אהבה לך ביום של שי, 14 לחודש בשעה 8.30 בערב, על הכפסל הראשון שליד המבוא הדורמי בככר די-זנוף. אני מקווה שהמקום והשעה נוחים לך. כדי שתכירי אותי אעסן מקטרת ואעיין בגליון של השבוע שעבר. כשת-ביא, תשאלי אותי מה השעה ותחעיניני אם זהו הגליון של השבוע. כך וכיר איש את רעותה... — מה לא עצום? פרצה רותי בהתלהבות שוכבת. — ממש כמו רומן בלשי, מלמלה שוש. — זה הילך לא רע, נהנתה רותי מתעלולה. — ועכשיו, התקלסה בה זיוה, התחשק לך בטח להפוך את הצחוק לרצינות?

— השתגעת? הודעקה רותי. להמשיך עם לא יוצלח כזה? טטויות. אבל יש לי חשק לעולל לו קונטרסות כזאת, שיוכזר אותה כל חייו. — מרגש אני שפגשתי נערה כלבבית... דכי למה בקול פסיתי. אני רוצה לבטל לו דיסה כזאת, שיותר לא יעזו לפרסם מודעות בעתון כל ימי חייו.

אחרי שעה ארוכה של דיונים קולניים הגיעו לבנות לי-תוכנית קטלנית, שרותי היתה המנהגס הראשי שלה: זיוה ושוש תיגשנה אחת אחרי השניה, אל אותו הבחור, החתום בשם יצחק לביזה, ותשבנה לצידו, כשהן מביטות אחת אל השניה במבטים חשדניים. כל אחת מהן תתעניין, כאילו זה הדבר החשוב ביותר בחייה. מה השעה ואם הגליון הוא באמת מהשבוע. ולפני שהבחור המבולבל יספיק לתמצא בין השתיים, תופיע רותי, תציג את עצמה בעזרת הסימנים המוסכמים ותפתח מיד בטענות וחתכות: מדוע הזמין אותה לפגישה, אם יש לו כבר שתי חברות קודמות. השתיים האחרות גם הן לא תסמונה את לשונן בצלחת, ושולשתן יחד תיצורנה שלישיה קולית, שדי, בה כדי לצמצם את מדוריי המודעות בעתונים עד לחצי לפחות.

האוטובוס הביא את השלישיה למקום המפגש בדיוק בש-עת האספ וזיוה העיפה מבט אחרון בראי קטן שבארנקה, תיקנה את תיסרוקתה, הסמיקה את שפתיה וצעדה לקראת המשימה ברגל אמיצה. מחוג הדקות זו על לוח השעון באי-טיות משגעת, אך כאשר עברו סוף סוף חמש הדקות הגרו-רליות, החליטה שוש למחר למקום בלב פועם, לא לפני שהעיפה מבט חרד במראה של הלון הראוה הסמוך.

כפתור אפה של רותי התעוות בסקרנות. בחור כבן 25 מבקש... עם נערה מענינת... גם אהבה... לא רע! כלל לא רע! חוץ לגלגו פרח בין שפתיה הורודיות. מאה אחנו! סוף סוף משהו מעניין בתוך אותן השעות הארוכות של תור-נות-לילה משעממת.

היא הציצה בשעונה; שקודם מירר את רוחה בזחלנותי הנוראה, והוא החזיר לה בקריצה שוכבה של חבר לכשר. — למה לא? כל זמני לפניך. כשמצאה את העתון מונח לרגלי שולחן הקריאה, מקומט ומרוכס, אחרי שמספר אין סופי של ימים מישו בו, לא תארה לה כלל מה הוא צופף בחוכו. היא קווחתה, לכל היר-עמה, 20 עד 30 דקה של קריאה. שכל כמה שהיא משעממת, הרי היא עדיין טובה יותר מהשיעמום הריקני של התורנות. והנה מודעה כזו! בחור כבן 25 מבקש להתכתב... למה לא?

הרי זה אמעצי מצויין למלא את שלוש השעות של שיעמם שעדיין נותרו. "עד גיל 20" בסדר גמור. הא בת 19 שנים ו10 חודשים. עוד חודשים והיתה מתמיצה את ההזדמנות "מעניינת" בחדאי! ובכן, גם מבחינה זו הכל בסדר. על נושאים שונים, אי-מה לדאוג. נערה ש-משך שנתיים וחצי לא החסירה אף גל-יון אחה של השבו-עון תתמכר בכל גור-שא. "גם אהבה" ברור. ת. ד. 43... דגנטס גמור. אין דבר, היא כבר תק-דח לו תבשיל ש-עמו יעמוד בפיו משך כל ימי חייו. חנה צחקה כמעט ב-קול רם, זה יהיה מכתב אהבה.

מגירתו של גדי המגיד נמצא עם שכוח. ביומן הרוי-הים היו מוגהם די גליונות ריקים, שאם ללוש מהם את ראשם, העטור בכחובות המטה, הם יעילים להראות מכוב-דים למדי. הכלים מוכנים.

"חבר יקר..." מה פתאום חבר? ולמה דווקא יקר? היא עלול להיבלל מגישה כה ישירה. היא וושה רושם של בחור בעל חינוך טוב ותמים לגמרי. (הסוגריים המקיפות את "גם אהבה"). לא, הוא עלול להיבהל מפתיחה כזאת. גיללה את הניר בידה, קמטה אותו לכדור פועס והשליכה אותו לסל. "אדון נכבד..." שוב שעות. איפה ראת אדון נכבד בגיל 25? גליון הניר הלבן בדרך קודמו 'לב יקר'!... לעסה קצת את קצה של העט. לא רע. מצלצל רומנטי יפ. אל... הוא עלול להיות פיקח יותר מכפי שנראה מבת האשון ויבחין במעשה הטונור כבר מהשורה אר-שונה. באי רצון מעכה גם את הגליון השלישי והסיחה אי-תו, זועמת כמעט, בחבריו שבטל. — לעזאזל, צופפה את גבותיה, הרי כך לא תגמור לעולם.

חבר לכתביה יקר! מיד שקראתי את מודעתך מה-4 לחודש חשתי בפעמימדו של לב נמק בבדידותו, לב המייחל לבת שיח... ולכן דע — אני היא בת-השיח המיועדת. גם ליבי אדם, גם ליבי בודד... אינני יודעת למה התכוונת במיר-לים "נושאים שונים"... הנושא הכללי, העיקרי והיחיד, המלא תוכן ועניין, הוא לגבי דווקא איתו נושא שאותו הש-ארה, ברוב ודעות, בתוך סוגריים — אהבה!... לדעת, היא היא נקודת המוצא ונקודת הכיוון לכל מעשה ולכל מחשבה. האינך חושב כך? יתכן שדעותי, המבוססות ברובן על קריאה ולימוד, הן תמימות במקצת. אך ליבי מאמין שהן אמיתיות ונכונות. אינני יודעת אם הצלחתי לבטא את עצמי בכתיבה. סיפר גדול אחר אמר פעם שהכתיבה היא השיח של המוח. בעוד שדבר פה-אלפה הוא השיח של הלב... ומכיימת אני בתוקה כי אכן מצאתי לב שומע ומ-בין. חברתך לכתביה, רותי."

צעדיה המתקבים של שוש, מחליפתה לתורנות, הזכירי-לה שיש לסיים את המלאכה והתורנות גם יחד. רק זה חסר לה, ששוש תתפוס אות עם מכתב כזה. בזריזות הר-סיפה את מספרה וכחובתה הצבאית, חתמה את המעטפה וורקה אותה למיכת-הדואריוצא. המונחת לידה, ברגע הבא היתה כבר שוש בחדר המטה ובחנה את רותי בעיניים חשדניות — עם מי זה צחקת בקול רם כזה?

